

yitirdiklerimiz...

Geçtiğimiz aylarda Eski Yönetim Kurulu üyelerinden Ertan Saygınar, Ocak ayı başında da EMO Ankara Şubesi Yönetim Kurulu Başkan Yardımcısı Tahsin Yılmaz ve EMO Genel Merkezi Yönetim Kurulu Sayman üyesi Şakir Aydoğan'ı kaybetmenin derin üzüntüsü içindeyiz. Saygınar, Yılmaz ve Aydoğan ailelerine sabır, EMO camiasına başsağlığı dileriz.

Ertan Saygınar Anısına- Mehmet Tekin

Ertan ile karşılaşmamız İstanbul'un Gümüşsuyu'nda 1974 yılında oldu. Ertan, İstanbul Teknik Üniversitesi'nin 4 74 85 numaralı öğrencisiydi. Bu numaradaki 4 Elektrik Fakültesine, 74 Üniversite'ye girdiğimiz yıla karşı gelir. 85 ise üniversite sınav sonuç listesindeki Ertan'ın sırasındır. Bizim öğrencilik yaptığımız yıllar, ünlü 68 kuşağı gençliğin yenilgisinin toplumda sindirildiği/hazmedildiği yıllardır. Ülkeyi yönetenlerin zaferi henüz tescillenmemiş, 68 kuşağının devamı gençliği ise henüz yenilginin farkına varamamıştı. Bu yüzden okullarda her gün olay olurdu. Bu durum 1980 yılına kadar sürdü. Bu yüzden biz öğrenciler fazla kaynaşamadık, çok birlikte olmadık, dostluk arkadaşlık geliştiremedik. Buna karşılık küçük fakat güçlü arkadaş grupları oluştu. Ertan'la birlikte olduğumuz grup bunlardan biriydi.

Herkes üretimden pay almalı, üretime katkı yapmalıydı. Bu basit kural yazılı değildi, söylenmezdi de. Bu basit kuralı hissederek yaşadık. Üretilenden pay almanın yanında, doğal kaynaklardan da yararlanmalıydık. Güneşten, havadan, sudan, topraktan, denizden, rüzgardan, madenlerden, ve diğer tüm tabii kaynaklardan en az herkes kadar, eşit olarak payımızı almalyıydık. Bunlara karşılık elimizden gelen kadar üretime katkı yapmalıydık. Küçük grubumuzda yaşam felsefemiz böyle şekillendi. Ertan'ın anne ve babası da öğretmen olduğundan onun katkısı daha fazla oldu. Tabii kaynaklardan payımızı almak için mücadele etmemiz gerekiyordu. Barınmak için yurt istedik. Polisler bizi dövdüler. Ertan yanımızdaydı. Sokağa çıkmayı yasakladılar, reddettik, askerler derdest ettiler. Ertan yanımızdaydı. Arkadaşlarımızı öldürdüler, protesto ettik, yürüdük. Ertan yanımızdaydı. Toplama sunacağımız katkının yüksek ve kaliteli olması için donanmalı, kendimizi geliştirmeliydik. Bize sunulan teknik bilgiyi yemeli yutmalıydık. Ertan yedi yuttu. Okulun başarılı öğrencilerinden biriydi. Yaşam felsefemizi topluma yaymalı, hakim yaşam biçimi yapmalıydık. Hani bu o kadar zor da değildi. Herkesin zorunlu ihtiyaçlarını karşılamak bugünkü teknoloji ile çocuk oyuncağıydı. Herkesin zorunlu ihtiyacı karşılanırsa, güvenlik ihtiyacı da kalmayacaktı. Polis asker de üretime katıldığında, günde altı saat zorunlu çalışma her şeye yeterdi. (Bu konuda Ertan ile dört saat/ altı saat anlaşmazlığımız var) Gelecek endişesi olmayacaktı. Bu nedenle insanlar stok yapmayacaktı. İstedikleri sevdikleri işi yapacak, kendilerini geliştirecekti. Resim, müzik, sanat, spor gelişecekti. Sosyalizmi kuralmalıydık. Biz küçükçük dünyamızda bu tür hayaller, planlar yaparken, ülkenin sahibi olduğu iddiasındaki sınıfın temsilcilerinin de planları varmış. Ve o planlar çok büyükmüş, çok evvel başlamış, çok sonrası da varmış. Planlarını hayata geçirebilmek için çok güçlü araçları da varmış. Söylüyorlardı da inanmıyorduk. Meğer ülkemizdeki tabii kaynaklara göz koymuşlar. Kendilerinden başka kimsenin yararlanmasını istemiyorlarmış. Eskiden kelek Türkçe 'de yol anlamındaydı. Türkiye'nin kelek keseni oldular. Yaşayarak öğreniyoruz. İnsan olanın hakkı doğal kaynaklardan yararlanabilmek için haraç

vermek zorunlu oldu. Reklamlar ayet mertebesine ulaştı. Ürünler sırf satılamadığı, paraya dönüştürülemediği için denize döküldü, toprağa gömüldü. Parmaklıklar, tel örgüler, dikenli teller, duvarlar her yerde karşımıza dikildi dikiliyor. Özgürlüğümüzü kaybettik. Bunları kabul etmeyenleri, reddedenleri silindire ezdiler. Dümdüz ettiler. Ertan'la beraber yenildik. Ertan daha çok yenildi. Bu zor koşullarda Ertan'ın sığınma limanı, annesi kardeşleri ve EMO oldu. Annesi ve kardeşinin ardı ardına ölümü kalesinde büyük bir gedik açtı. Belki içkiyi de bir liman olarak düşündü. Kalesindeki gedikleri içkiyle tıkmaya çalıştı. O da olmadı. Ertan'ın hayallerinden başka mirası yok. O yüzden vasiyeti basit. Nâzım'inkine çok benziyor.

Yoldaşlar, nasip olmazsa görmek o günü, ölürsem kurtuluştan önce yani, alıp götürün
Anadolu'da bir köy mezarlığına gömün beni.
demiş ya Nâzım. Ertan da o günü, yani kurtuluşu göremedi.
Kendi köyünün mezarlığına gömüldü.
Hasan beyin vurdurduğu
ırgat Osman bir yanında
ve çavdarın dibinde toprağa çocuklayıp
kırkı çıkmadan ölen şehit Ayşe öbür yanında.
yatmıyor Ertan'ın ama
Traktörlerle türküler geçecek altbaşından mezarlığın,
seher aydınlığında taze insan, yanık benzin kokusu,
tarlalar orta malı, kanallarda su,
ne kuraklık, ne candarma korkusu.
Ertan bu türkülerini elbette işitecek değil,
toprağın altında yatar biraz kısa,
çürür kara dallar gibi ölümler,
toprağın altında sağır, kör, dilsiz.
Ama bu türkülerini söyledi Ertan
daha onlar düzülmeden,
duydu yanık benzin kokusunu
traktörlerin resmi bile çizilmeden.
Nâzımın bu güzel şiirini sevgili Ertan'ımızın hatırı için biraz
bozdum. Bu yüzden Nâzım'dan, şiir ve Nâzım sevenlerden
özür diliyorum. Bi daha olmayacak.
Ertan'ın mezarı İstanbul'daki Aşyan mezarlığına rakip olacak
kadar güzel. Vadinin güneye bakan yamacında. Manzarası
müthiş. Biz Ertan'ı makamına çıkarmak için epey eziyet çektik.
Ama değdi. Işıklar içinde uyusun. Başımız sağ olsun.

Tahsin Yılmaz Anısına- Ailesi

Babamın hakkında arkadaşından bir şeyler yazmak, onun varlığını veya yokluğunu anlatmak çok zor. Babam benim için dünyanın en havalı, en zeki, en sıcak, en esprili, en güçlü insanıydı. Bütün hayatını ailesine ve işine adadı. Hayatı boyunca çalışmadan durmadı. Tüm hayatı fedakarlıkla geçti.

(Kemal Yılmaz)

Canım babacım, asla ölmez dediğim, yok ölmez imkanı yok, yaşlanması imkansız dediğim, saçında beyazı bile olmayan bize şahane bir gen bırakan. Bütün arkadaşlarımla sohbet edebilen, beraber kağıt oynayıp içerek maç izleyebilen ve bu yaşına kadar sürekli çalışan. En güzel anımı sorarsanız; kıvrıcık saçlı olduğumdan 11 yaşındayken *Curly Sue* isimli filme ikimiz beraber gitmiştik. Galatasaray şampiyon olduğunda kutlamaya gittiğimizde bayrağımızı kaptırırdık kardeşimle bir şey demezdi. Çünkü biz onun her şeyiydik, o da bizim. Hep kendimizi ona beğendirmeye çalışırdık bazen bazen beğenmezdi. Biraz inatçıydı benim gibi. En çok kızımı sevdi, Katre'ye henüz dedesini kaybettiğimizi söyleyemedik. Ama biliyorum o gittiği yerden bizi görecek ve çok takdir edecek. Seni seviyoruz Babam **(Ceren Yılmaz Sanal)**

Canım,

Canım benim, sen aramızdan ayrılışının sekizinci günü. Hala bir yerlere il dışına gittin ve geleceksin diye bekliyorum. Canım eşim, yoldaşım, arkadaşım, sevdiğim, seni kelimelere dökmek çok zor. Klişe sözcüklerle anlatmak istemiyorum. Seni herkes çok güzel tanıyor zaten. Sen iyilik abidesi, güzellikler sembolü, tüm insanlara ve bizlere elinden geldiğince, aklının erdiğince yardıma koşan, sana verilen görevi en iyi şekilde sonlandıran bir kişiliktin. Her zaman bizlere ve yakınlarına sevgiyi, saygıyı aşılayan, hele hele biricik torunumuz güzel Katremiz için canını verendin. Katre'nin "dedem nerede?" sorusuna cevap veremeyen ben şimdi çaresiz düşünüyorum.

Seni çok ama çok SEVİYORUM... **(Fatma Yılmaz)**

Şakir Aydoğan Anısına- Dostları

Sevgili arkadaşımızı kaybetmek bizleri derin üzüntü acı ve keder içinde bırakmıştır. Daima kendisini saygıyla ve sevgiyle dolu olarak anılarımızda ve yüreğimizde yaşatacağız.

Can evimden vurdu felek neyleyim

Ben ağlarım çelik teller iniler

Ben almadım toprak aldı koynuna

Yârim diyen bülbül diller iniler

Gider oldum Avşar ili yoluna

Bakmam gayrı bu diyarın gülüne

Karalan taksın çapar koluna

Yağız atlı nice kollar iniler

Dadaloğlu yaktığı ağıtta "yürü bre Dadaloğlu'm yürü git, başucunda el kavuşturup durayım" diyor. Ahmet Telli ise "İnsana en çok şiir yakışıyor, sonra yeryüzüne yağmur, gökyüzüne mavi." Ama Şakir Ağabey sana yakışmadı bu beklenmedik ölüm. Her ölüm erkendir. Sözün bittiği yer. Ne söylesek boşlukta kalıyor. Yüreğimizde kalıyor acısı. Hiç bu kadar çaresiz kalmamıştık.

Oysa geçen yılbaşına hep beraber umutla girmiştik. Ne çok yapacağımız iş vardı. Başarılı bir iş yaşamından sonra emekli olmuştu. Topluma değin söyleyecek sözümüz vardı. Güzel bir dünyada yaşanabilir dedik ve bu umudumuzdan hiç vazgeçmedik.

Ardından yüreğim titriyor. Bedri Rahmi Eyüboğlu'nun dizelerinde ne diyor "Kitaplarda değil türkülerde ara Yemen'i / Öleni, kalanı, gidip gelmeyi." Evet Şakir Ağabey senin yüzünü karşımda hiç göremeyeceğim ama verdiğin yaşama sevinci, mücadeleyi ve her an gülümsemem bilincimin her köşesinde kazılı olacak.

Türkiye Elektrik Kurumunda mühendis olarak başlayıp, TEİAŞ`da İşletme Müdürü olarak sonlandırırken özverili, başarılı, dürüst bir kişilikle, çalışma yaşamını noktaladı. Elektrik Mühendisleri Odası'nın birçok kurulunda görevini layığıyla yapan bir arkadaşımızdı. Aydın, öngörülü bir insan olarak yolumuzu aydınlatmaya devam ediyor.

Goddard, şöyle der. "Centilmen olarak doğmak bir tesadüftür, fakat bir centilmen olarak ölmek büyük bir başarıdır." Şakir arkadaşımız da tam bir centilmendi ve bu örnek kişiliği yaşamımıza yansıtacak her an. Düşüncesinden hiçbir zaman ödün vermeden, tutarlı, çalışkan, iniş çıkışları olmayan insan gibi insandı. Unutmayacağız.

Sevgili arkadaşım seni hep özleyeceğiz. Yaşamımıza bir iz bıraktın. Saygı ve sevgiyle...